

[Vanggaard.]

Arbejdsløn: For det første til Arbejdet ved Havnens Opførelse, dernæst til Bjergning af Raamateriale, Ral og Sten, dernæst til Cementen, og desuden er største Delen af Tømmeret dansk, kun Jernet stammer fra Udlandet.

Men det er saaledes, det har man ofte set her i Landet, at naar man faar noget synligt for sine Penge, vaagner Kritikken i en forbavsende Grad. Vi har set, hvor megen Kritik der er rejst af, at der skal bygges en Bro over Lille Bælt; det er jo ogsaa noget synligt — det vil sige ikke foreløbig, og det bliver det maaske heller ikke foreløbig, men det var dog Meningene med det. Derimod, naar Pengene forsvinder lige saa stille paa forskellige Love, naar man ikke ser deres Virkning, saa vækker det, selv om det er mægtige Millionbeløb, det drejer sig om, ikke en saadan Kritik. Det gælder ikke blot de Love, der her i Landet kræver flest Penge, men det gælder ogsaa Underskud.

Den højtærede Finansminister omtalte under Statsregnskabet Aflæggelse, at Statsbanerne nu er oppe paa et aarligt Underskud af 27½ Mill. Kr. efter den nye Regnskabsmetode. Det er et Beløb, der anderledes burde være egnet til at vække Opmærksomhed og Drøftelse i dette høje Ting end Bygningen af disse Vestkysthavne, som ikke koster mere end det Beløb, der her gaar til paa et enkelt Aar. Og det synes for Resten at være noget mærkeligt, at den højtærede Trafikminister har foretaget en Forandring af de Tjenestetidsregler, som er fastsat af den forrige Trafikminister, og derved forringet de Beparelser, der derigennem var lagt Plan for, en Forringelse, der sandsynligvis vil andrage et Par Millioner Kroner.

Var der ikke Anledning til at fæste Opmærksomheden mere paa det? Naar vi staaar overfor et Underskud der paa 27½ Mill. Kr., saa tager man ikke i Betænkning at forøge dette Underskud ved Foranstaltninger, som jeg synes ikke har nogen saglig Begrundelse! En Ting er, at Folk skal have en god Løn, men der maa ogsaa kunne kræves en passende Virksomhed for disse Penge, og det har jo vist sig, at naar vi regner med Personkilometre og Tonkilometre i Forhold til Udgifterne til Personalet, har de sidste jo været stærkt stigende i Forhold til de første.

Det synes derfor at være en mærkelig Foranstaltning af den højtærede Trafikminister at forandre disse af den forrige Minister planlagte og indførte Tjenestetidsregler. Man savner en saglig Begrundelse ikke alene af det store Underskud, som man nøjes med

at konstatere som en Kendsgerning, men ogsaa af selve Forholdet til Personalet o. s. v. Men der maa jo have været Magter bagved, der har været den højtærede Trafikminister for stærke.

Jeg vil endelig omtale, at Justitsministeriet i November 1927 nedsatte et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om en Revision af den gældende Vivisektionslov. Denne Lov er fra 1891, og der er siden den Tid sket en ikke ringe Ændring i Folks Syn paa Dyrebeskyttelsen, og Kravet om en human Behandling af Dyr har vundet Forstaaelse vidt ud i Folket. Det er altsaa ikke nogen urimelig Tanke, at denne gamle Vivisektionslov kunde trænge til en Revision, og det var ret naturligt, at dette Krav om Revision blev fremsat af Dyrebeskyttelsesforeningen. I det nedsatte Udvalg var Videnskaben repræsenteret af 4 Professorer og Dyrebeskyttelsen af et Medlem, Formanden for Foreningen til Dyrenes Beskyttelse, medens Udvalgets Formand var en Departementschef i Justitsministeriet. Udvalget sluttede sit Arbejde i November 1928 med det Resultat, at Mindretallet, det vil sige Dyrebeskyttelsens Repræsentant, fastholdt Ønsket om en Revision af Loven, medens Flertallet fandt den gamle Lov god nok. Dermed faldt Spørgsmaalet om en Revision af Loven denne Gang til Jorden.

Naar jeg berører denne Sag her, er det, fordi jeg finder, at Dyrebeskyttelsens Hovedkrav til en Revision baade er human og rigtigt, og dens Hovedkrav gaar ud paa, at ethvert Dyr, der underkastes Vivisektion og smertevoldende Forsøg, altsaa egentlig operative Indgreb og lignende, skal bedøves under Forsøget. Det forekommer mig ogsaa, at der er noget forkert og ulogisk i, at man paa den ene Side lovgiver om Dyrebeskyttelse og sætter Straf for Dyremishandling, ja det nu fremsatte Forslag til borgerlig Straffelov tilsigter at skærpe Straffen for denne Forbrydelse, medens man paa den anden Side tillader, at fuldt bevistede Dyr underkastes smertefulde Operationer og Forsøg.

Jeg ved vel, at det gælder Videnskaben, at man vil hævde, at det er Forsøg, hvis Øjemed kun formenes at kunne opnaas ved Forsøg paa ubedøvede Dyr; men er saadanne Forsøg i det hele taget moralsk forsvarlige? Jeg tror, at store Dele af vort Folk meget gerne ser, at Loven af 1891 revideres og humaniseres, og jeg vil tillade mig at spørge den højtærede Justitsminister, hvorledes han stiller sig til denne Sag.

Jeg skal endvidere omtale et Spørgsmaal, som stadig væk gaar igen, og som